

seret på, at bestemmelsen også fastlægger forfaldstiden, jf. udkast til lov om forsikringsaftaler med tilhørende bemærkninger, udarbejdet af den ved kgl. resolution af 6. februar 1919 nedsatte kommission (1925), s. 57-59. Endvidere omtales tidspunktet angivet i § 24, stk. 1, som »forfaldstiden« i lovens § 24, stk. 3.

Dette udgangspunkt fraviges dog i praksis, hvis forsikringsbegivenheden f.eks. slet ikke er anmeldt til forsikringselskabet, idet forældelsesfristen i modsat fald ikke begynder at løbe. Forfaldstiden i § 29 er i disse situationer i praksis blevet fastlagt med udgangspunkt i det tidspunkt, hvor de kendsgerninger, der begrunder kravet (dvs. forsikringsbegivenheden, herunder eventuelt de skadevoldende følger) er indtrådt.

Det er i praksis antaget, at § 29 ikke er til hinder for, at der f.eks. rejses krav om erstatning for senfølger efter personskader, der viser sig mere end 5 år efter et ulykkestilfælde, idet kravet først på dette tidspunkt anses for at være forfaldet.

Ved sygdomme, der udvikler sig løbende over flere år, kan der ligeledes opstå spørgsmål om, hvornår kravet på forsikringsydelsen må anses for forfaldet.

Det er blevet anført, at sikrede i disse tilfælde for at fastholde sit krav skal gøre det gældende, så snart der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der begrunder et krav i henhold til forsikringsaftalen. Krav på erstatning for senfølger forfalder og forældes således selvstændigt. Dette indebærer imidlertid, at der ikke indtræder forældelse, hvis sikredes helbredstilstand løbende forværres over en længere årrække. Forsikringselskabet kan dog ved syge- og ulykkesforsikringer tage forbehold for at dække skader, der er indtrådt efter en nærmere angivet tidsfrist efter ulykken. Det skyldes, at forsikringsaftalelovens § 120, der fastslår, at forsikringselskaber som udgangspunkt også hæfter for senfølger, kan fraviges ved aftale.

En skyldner kan udtrykkeligt eller stiltiende give afkald på at påberåbe sig, at fordringshaverens krav er forældet, hvilket ved forsikringskrav navnlig er relevant ved sikredes krav mod forsikringselskabet. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis selskabets sagsbehandling har givet sikrede grund til at gå ud fra, at forældelsesfristens begyndelsestidspunkt er udskudt, f.eks. fordi der føres realitetsforhandlinger mellem sikrede og selskabet.

Det følger af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, 2. pkt., at 1908-lovens §§ 1-3 finder anvendelse, i det omfang § 29 ikke selv regulerer spørgsmålet. Dette indebærer navnlig, at 1908-lovens regler om afbrydelse af forældelsen (§ 2) og om særligt retsgrundlag (§ 1, stk. 2) finder anvendelse.

Efter 1908-lovens § 2 afbrydes forældelse ved skyldnerens erkendelse af gælden eller ved, at fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren og uden ufornodent ophold forfølger sagen.

Den sikredes indbringelse af sagen for Ankenævnet for Forsikring sidestilles med retslige skridt og afbryder således forældelsen. Det er imidlertid en forudsætning, at sikrede uden ugrundet ophold indbringer sagen for domstolene, hvis han eller hun ikke får medhold af Ankenævnet, idet kravet i modsat fald ville kunne forældes.

Hvis fordringshaveren har erhvervet et særligt retsgrundlag, der fastslår kravets tilblivelse og størrelse, f.eks. en fuldbyrdsdom, forældes kravet efter den 20-årige forældelsesfrist i Dansk Lov 5-14-4, jf. 1908-lovens § 1, stk. 2.

Den særlige suspensionsregel i 1908-lovens § 3, hvorefter forældelsesfristens begyndelsestidspunkt udskydes ved fordringshaverens utilregnelige uvidenhed om sit krav mv., finder på grund af § 29, stk. 1, 1. pkt., kun anvendelse med hensyn til utilregnelig uvidenhed om skyldnerens opholdssted, hvilket næppe har praktisk betydning for så vidt angår sikredes krav mod forsikringselskaber.

Forsikringsaftalelovens § 29 henviser ikke til 1908-lovens § 4, hvorefter den almindelige 20-årige forældelsesfrist efter Danske Lov 5-14-4 gælder ved siden af 1908-lovens forældelsesregler. Det synes uafklaret, om dette indebærer, at den 20-årige forældelsesfrist slet ikke finder anvendelse på forsikringskrav, medmindre der er tilvejebragt et særligt retsgrundlag.

Ved § 29, stk. 2, der blev indsat ved lov nr. 434 af 10. juni 2004, bestemmes, at ved ansvarsforsikring, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, forældes skadelidtes krav mod selskabet efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen. Bestemmelsen dækker kun ansvarsforsikringer, hvor selskabet hæfter *umiddelbart* over for skadelidte, som eksempelvis ansvarsforsikringer til dækning af skader forvoldt af motordrevne køretøjer, jf. færdselslovens § 108. Reglen blev indført på baggrund af, at det i praksis havde givet anledning til tvivl, om § 29 gjaldt for skadelidtes krav mod skadevolders ansvarsforsikring i de pågældende tilfælde. Hvis § 29 gjaldt i disse tilfælde, ville der kunne opstå den situation, at kravet mod selskabet var forældet, mens kravet mod skadevolderen fortsat ville bestå, idet dette krav forældes efter dansk rets almindelige forældelsesregler. Indsættelsen af § 29, stk. 2, havde til formål at hindre denne situation, idet bestemmelsen indebærer, at skadelidtes krav mod selskabet forældes